

saa vil de fleste aldrig komme til at indkassere Udbytte af de Udviklingsmuligheder, som det ærede Medlem fra Faaborg saa kønt stiller i Udsigt. Jeg for mit Vedkommende vil hævde, at man ved en Lov, der er bygget efter de i Lovforslaget indeholdte Principper, hvorefter Staten anvender en betydelig Kapital i den bestemte Hensigt at give Laan til enkelte Statsborgere til Opkøb af Jord paa det frie Marked, ingenlunde bidrager til at erhverve Jord til vedkommende Husmænd under Overprisen, tværtimod; og da er det ikke nok, at Staten giver Laan til Opkøb af Jord paa det frie Marked og derefter lader vedkommende skøtte sig selv. Det er min Overbevisning, at i disse Tider har man ikke Lov til at se bort fra, at vedkommende skal sættes saadan i Gang, som det er nødvendigt for ham efter Beskaffenheden af den Jord, han erhverver. Jeg vil gentage, at det er min faste Overbevisning, at den Forringelse af Pantesikkerheden, som Staten maaske kan være udsat for ved, at Besætningen bliver medregnet i Laaneværdien, i det praktiske Liv i ganske overordentlig Grad vil blive opvejet ved, at vedkommende Statshusmænd bliver sat i Stand til at forbedre deres Ejendom. Her paa Øerne — jeg nævner med Villie Øerne, fordi man her har den bedste Kultur og derfor har Brug for størst Besætning — kan en Ejendom hurtig forringes, hvis den drives daarligt, medens Værdien og dermed Pantesikkerheden forøges, hvis Ejeren bliver sat i Stand til straks at anskaffe tilstrækkelig Besætning. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke): Hvis Staten kunde nøjes med blot at sætte en Mand ind paa et Stykke Jord, hvorfor medvirker den saa til at give ham Bygninger paa Jorden? Bygninger er ikke en Smule andet end en Del af de nødvendige Driftsmidler for en hvilken som helst Landbrug.

Jeg skal da tillade mig endnu en Gang indtrængende at anbefale det høje Ting at stemme for Ændringsforslaget om, at § 9, 2det Stykke, udgaar. Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) sagde i Gaar, at han stod paa det Standpunkt, vi var enige om ved Sagens første Behandling. Jeg skal i den Anledning oplyse, at den højtærede Landbrugsminister ved dette Lovforslags Fremsættelse gjorde opmærksom paa, at det var Hensigten at skabe en Lov, der muliggjorde, at de kommende Statshusmænd kunde faa saa store Laan, at de var tilstrækkelige for dem til

at komme i Gang straks. Disse Udtalelser gav jeg min Tilslutning, og det var først, da jeg i Udvalget saa den Uoverensstemmelse, der faktisk er mellem 1ste og 2det Stykke af § 9, at jeg blev klar over, at § 9, 2det Stykke, maatte udgaa.

Starcke: Med nogen Forundring hørte jeg den højtærede Landbrugsministers Udtalelser om § 9, 2det Stykke. Det er jo den ærede Minister selv, der har foreslaaet § 9, 2det Stykke, som en Gentagelse fra tidligere Love — og jeg og mine Meningsfæller er altsaa blevet staaende herved som en Foranstaltning, vi finder hensigtsmæssig. Et Flertal har foreslaaet at lade dette 2det Stykke udgaa af Grunde, som vi nu har hørt den ærede Ordfører (Niels Frederiksen) udvikle, og jeg kan da saa godt forstaa, at den ærede Minister gaar fra sit eget Forslag og accepterer Ændringsforslaget. Men derfra og til at staa her som Defensor for Ændringsforslaget og angribe os, der holder paa Ministerens oprindelige Forslag, er der dog et lille Spring, som det i nogen Grad har forundret mig at se den højtærede Minister gøre. Det forekommer mig nemlig, at hvis det er saa rigtigt, hvad den ærede Ordfører har sagt, havde det været rimeligt, om Lovforslaget i den Form, i hvilken det udgik fra Ministeriet, havde baa-ret Spor af disse Overvejelser, thi disse Overvejelser er hverken fra i Gaar eller i Dag. Det er Ønsker, der forlængst har været oppe i Husmandskredse, og Ønsker har her staaet mod Ønsker. Naar man da blev staaende ved den gældende Lovs Bestemmelse, maatte man spørge sig selv: Er det kun Hensynet til Pantesikkerheden, det kommer an paa? Og saa er hele Tingen jo i og for sig ikke mere værd at drøfte end Spørgsmaalet om, hvorvidt Statens Tilskud skal være større eller mindre. Det er for vort Vedkommende egentlig ikke Pantespørgsmaalet, der har været det afgørende. Jeg beklager for øvrigt i høj Grad, at det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen), der med saa stor Kraft og Klarhed tog til Orde i Gaar, ikke er til Stede i Dag, hvorfor jeg maa svare paa hans Vegne paa de Bemærkninger, den ærede Ordfører nu fremkom med.

Jeg vil overfor det, som den højtærede Minister gjorde gældende, sige, at det er jo rigtigt, at Husmændene i deres Køge-Resolution hævder, at vi skal ind paa en Politik, der ikke er en Gavepolitik, og heri skal den højtærede Land-